

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж г 956/2015
16.09.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у правној ствари предлагача С.К. из Б., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Р4 г 1022/14 од 22.05.2015. године, у седници већа од 16.09.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача С.К. из Б., а решење Апелационог суда у Београду Р4 г 1022/14 од 22.05.2015. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Београду Р4 г 1022/14 од 22.05.2015. године, одбија се захтев предлагача за заштиту права на суђење у разумном року тако што ће се наложити Вишем суду у Београду да одмах врати списе предмета 25 П 42184/13 Другом основном суду у Београду на надлежност, наложити Другом основном суду у Београду да одмах поступи по предлогу извршног дужника од 24.03.2014. године и да допуни своју пресуду 14 П 38693/13 од 04.03.2014. године тако што ће укинути решење Четвртог општинског суда у Београду Ив 33627/2008 од 16.05.2009. године и обуставити извршење у целини и укинути све спроведене радње, Вишем суду у Београду одредити рок за доношење допунске пресуде у предмету Ив 33627/08 од 08.12.2008. године, као и да извршном дужнику одреди примерену накнаду због двадесетогодишњег кршења права на суђење у разумном року и то 5.000.000,00 динара за претрпљени страх и душевне болове дужнику и његовој породици, 400 евра у динарској противвредности као накнаду материјалне штете као последица искључења нулте фазе због чега су сви електрични апарати у стану извршног дужника прешли на рад са 220V на 380V и тако уништени, да свако од 13 осумњичених плати по 1.000.000,00 динара јер су сви у наведеном периоду знали да извршни поверилац нема пасивну легитимацију за угужење извршног дужника чиме су учинили кривично дело из организованог криминала.

Против наведеног решења предлагач је благовремено изјавио жалбу побијајући исто без ближег навођења законских разлога. Накнадно поднесцима од

26.06.2015. и 21.07.2015. године предлагач је допунио жалбу, али ти поднесци као неблаговремено достављени нису цењени.

Одлучујући о изјављеној жалби на основу члана 86 став 3. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС" 116/08... 101/13), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом члана 386. у вези члана 402. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11... 55/14) на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку ("Службени гласник СРС" 25/82... "Службени гласник РС" 46/95... 46/14), на чију примену упућује члан 8в Закона о уређењу судова, па је нашао да је жалба предлагача неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. ЗПП на које Врховни касациони суд, као другостепени у овом поступку, пази по службеној дужности, чињенично стање је потпуно и правилно утврђено и материјално право је правилно примењено.

Према утврђеном чињеничном стању по предлогу повериоца Војне установе за одржавање зграда и станова "Београд2" одређено је извршење на основу веродостојне исправе против дужника С.К. 2008. године а ради наплате новчаног потраживања. По дужниковом приговору предмет је преведен у парницу у којој је донета пресуда од стране Другог основног суда у Београду П 38693/13 од 04.03.2014. године, којим је делимично остало на снази решење о извршењу и дужник обавезан да повериоцу исплати новчани износ, а делимично је решење укинато и у том делу тужбени захтев одбијен. Тужени С.К. је тражио да се донесе допунска пресуда, а такође и против првостепене пресуде изјавио је жалбу Вишем суду у Београду. У овом поступку предлагач тражи да се Вишем суду у Београду и Другом основном суду у Београду наложи да одлуче у конкретним предметима и то на начин како то предлагач у свом предлогу тражи, као и да му се због повреде права одреди новчана накнада.

Одредбом члана 8а ст. 1. и 2. Закона о уређењу судова је предвиђено да странка у судском поступку која сматра да јој је повређено право на суђење у разумном року може непосредно вишем суду поднети захтев за заштиту права на суђење у разумном року, а тим захтевом може да тражи и накнаду за повреду права на суђење у разумном року. Исти закон у члану 8б став 1. предвиђа да када непосредно виши суд утврди да је захтев подносиоца основан може одредити привремену накнаду за повреду права на суђење у разумном року и одредити рок у коме ће нижи суд окончати поступак у коме је учињена повреда права на суђење у разумном року. Из наведеног произилази да је основни циљ заштите права на суђење у разумном року, а сходно наведеним законским одредбама, да се поступак пред надлежним судом убрза и оконча у што краћем року. То значи да се у овом поступку не може судовима налагати на који начин ће донети одлуку у конкретној правној ствари већ само им се може наложити да поступак окончају у што краћем року. С обзиром да предлагач у конкретном случају тражи да се надлежним судовима наложи на који ће начин поступити у конкретним предметима, што по наведеним законским одредбама није дозвољено, то је правилно закључио првостепени суд када је захтев предлагача у овом случају одбио као неоснован.

Предлагач у својој жалби детаљно образлаже чињенично стање у поступцима који су у току, а о чему је напред било речи, указује и на поступање извршитеља у конкретном предмету, али све напред наведено није од значаја за другачије одлучивање суда.

Све су то разлози, због којих је и одлучено као у изреци, а на основу члана 401. тачка 2. ЗПП.

**Председник већа
судија
Весна Поповић,с.р.**